

Kdaj pride pokrajina nazaj?
Potem
je konj spustil vrat
čisto nizko
in z mlahavimi ustnicami
pomlaskal za pokrajino.
Vendar pokrajine ni bilo več nazaj.

OBRAZ

Kacuhiko Kogure

Bil je čuden neznan obraz,
pa se mi je vendar tako po domače smehljal.
Prav zares, gledal sem ga in si mislil —
kako neprijeten človek!
Vsakdo bi rekel — prava hudičeva larfa:
do polovice ena sama rdeča brazgotina
in — skratka, grozota.
Vseeno pa sva bila že dolgo prijatelja,
zato sem vedel, da mu je obraz razbil poljski topič.
Nič me ni spominjalo na njegov prejšnji obraz
in kadar je popil kozarček sakeja,
je rdeča polovica njegovega obraza
zardela še bolj.

PRISTANIŠKO MESTO

Azuma Kondo

Mesec sije
na razvaline pristaniškega mesta,
ki ga je vojna porušila.
Mesto je prekrito s srebrnkasto tančico
tako da je njegov videz malone očarljiv.

Gladina morja v pristanišču
kipi kakor prsi
in tu je parnik, zasidran tam,
je, ves v svojih lučeh, kakor biserna broška.

Srebrnkasta tančica se je zdaj pa zdaj zasvetlikala
kot kostum iz opere.

Kdo bi dejal, da so to le koščki
razbitih steklenic v ruševinah?

Viže iz že zdavnaj pozabljene operete
spremljajo ta mestni ples,
ki ga uprizarja mesečina.

PORTRET GOSPE

Iširo Kono

(Nikar mi ne čenčajte, da mečem stran svoj denar)

Vem, da berač, ki čepi
ob znožju mosta s svojim psom,
ni ne slep ne mutast, pa tudi pohabljen ne,
a če sem mu dala denar, sem ga dala
za njegovega psa,
za njegovo ubogo, ubogo ščenè.

(Ne, saj ne pojdem na koncert.)

Koncerti me žalostijo:
mučno je gledati človeka,
ki je vse svoje življenje zabil s tem,
da je žimo drgnil ob čreva.
Rajši pojdem v muzej,
in bom gledal staro
zaprášeno mumijo.

(Povem vam, včeraj sem srečala v muzeju mlado kitajsko
deklico.)

V obrazih kitajskih deklic
je toliko hrepenenja.
Zgodovina človeškega rodu
je zapisana v njihovih obrazih
in njihovih nogah.

(Nikar se ne smejte.)